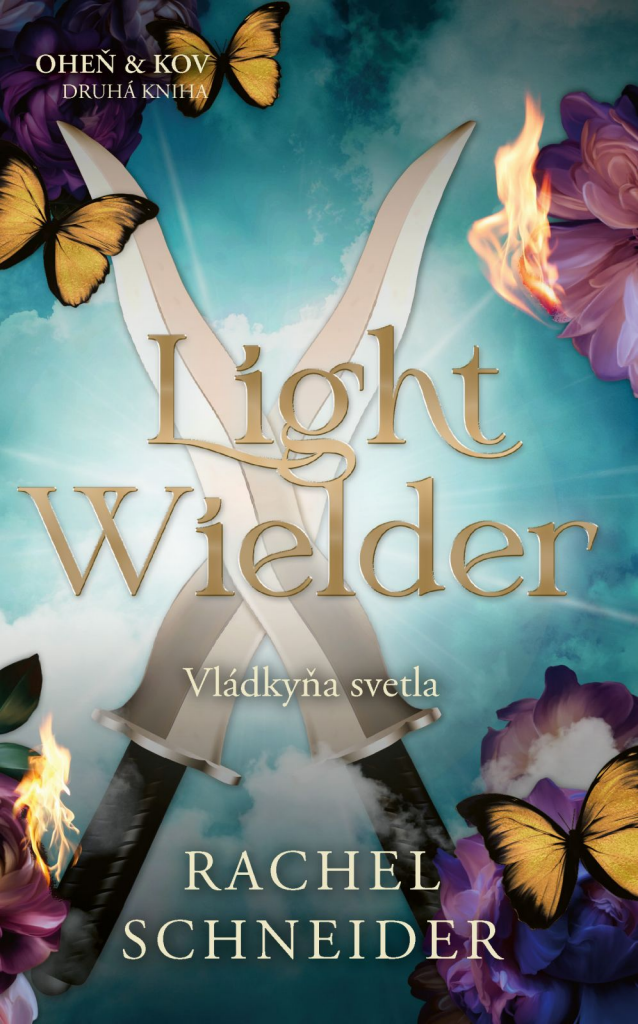

OHEŇ & KOV
DRUHÁ KNIHA
Light Wielder
Vládkyňa svetla
RACHEL SCHNEIDER

Vládkyňa svetla

Rachel Schneider

Druhá kniha série Oheň a kov

ZELENÝ KOCÚR

Z anglického originálu Rachel Schneider: Light Wielder preložila Eva Terrero.

Translation © 2026 by Eva Terrero
Zodpovedná redaktorka: Jana Števlíková
Jazyková korektúra: Mária Danihelová

LIGHT WIELDER (BOOK OF FIRE & METAL SERIES)
Copyright © 2026 by Rachel Schneider
All rights reserved.

Slovak edition © 2026 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o., 93101 Šamorín, Morušová 5, Slovensko
Webová stránka: zelenykocur.sk
E-mail: redakcia@zelenykocur.sk

Cover Design by Murphy Rae
Cover Art: Velvet Background © Si-27star/
Depositphotos; Dagger © Aaronrutten/Depositphotos;
Dark Water Bubbles © Antonmatyukha/Depositphotos;
Flowers © Eclecticanthology/Creative Market; Merona
Island Font © Krismagraph/Creative MarketDepositphotos; Dagger ©AA
Interior illustrations: bubbles © kichikimi/Shutterstock

Grafická úprava: Design Amorandi
Návrh obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-8315-005-8
EAN 9788083150058

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, skenovať ani distribuovať v tlačenej či elektronickej forme bez predchádzajúceho písomného súhlasu. Prosím, nezúčastňujte sa na pirátstve materiálov chránených autorským právom ani také správanie nepodporujte. Príbeh v tejto knihe je vymyslený. Všetky mená, miesta, postavy a udalosti sú dielom autorkinej predstavivosti a sú fiktívne. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo organizáciami je úplne náhodná.

Pre môjho manžela – za tvoju nekonečnú lásku a podporu,
ktoré mi venuješ, kým si plním svoje sny.

Acker,
kým sa Ty snažíš zastaviť vojská Roisonu na východe, ja som práve dostala správu, že Kai a jeho otec dorazili spolu so zvyškom Alahanov na čierne pláže na jeho brehu. Už čoskoro budete v početnej nevýhode. Uvedomuješ si to rovnako ako ja. Vtedy požiadaš o pomoc svojho najbližšieho a jediného spojenca Strou na severe oboch našich území, od ktorého nás delí len záliv. Teda ak si to už nespravil.

V tomto liste Ťa chcem požiadať, aby si to nerobil.

Nemôžem Strou dovoliť, aby pristáli na našich brehoch, a môj ľud sa ničím neprevinil, preto si nezaslúži žiadnu ujmu. Rozumiem, že vzhľadom na naše napäté vzťahy je to odvážna požiadavka, no cítim povinnosť prihovoriť sa za svoj národ. Verím, že pokiaľ by si stál pred podobným rozhodnutím, urobil by si to isté.

Bože, stále nechápem, ako sme sem dospeli.

Mám pocit, že posledné dva roky boli nekonečné. Lenže život ide ďalej. Občas premýšľam, že si zložím kamene mangi, v pochabej nádeji, že Ty urobíš to isté, len aby som mohla na chvíľku nazrieť do Tvojej mysle. Potom si však spomeniem, čo sa stalo naposledy, keď som to spravila, a to ma uistí, že je lepšie, ak nič neviem.

Ak nechápeš, že Tvoj otec je tyranský vládca, mýlila som sa a korunu si nezaslúžiš o nič viac než on. Nech už na môj ľud zaútočí ktokoľvek, budem to považovať za útok od teba a mailskú armádu vyšlem po hlavy Vás oboch.

Jovie

Brko zdvihnem z pergamenu a frustrovane vydýchnem. Strácam čas. Acker nemá žiadny dôvod na to, aby vôbec zvažoval, že Maile ušetrí, keďže jeho ľud trpí pre moju zradu. Týmto listom by som sa jedine ponížila. Otvorím dvierka na lampe, čo stojí na mojom stole, roh pergamenu priložím k plamienku a sledujem, ako ho pomaly celý pohlcuje.

Lepšia vodkyňa by ho odoslala. Pokúsila by sa svoj ľud zachrániť akýmikoľvek dostupnými prostriedkami, aj keby ju to malo stáť hrdosť.

Lenže ja budem všetky zvyšky hrdosti potrebovať na to, aby som viedla armádu, keď bude treba ochrániť naše územie, a toho nebudem schopná, ak ma Acker odmietne – a tým pretrhne aj poslednú nitku nádeje, ktorá drží pokope moje srdce.

Radšej budem čeliť smrti.

1. kapitola

ACKER

„Kam, doriti, ide?“ Hallis, ktorý stojí navrchu schodiska pred vstupom do paláca, sa otočí a so zdvihnutým obočím skúma, ako neporiadne som oblečený. „Klebetí sa, že v sídle na juhu ho čaká dámska spoločnosť.“

Počas zostupu po zvyšných schodoch vedúcich ku koču si pozapínam košeľu. „Otec!“ zvolám.

Ten sa pootočí, na zápästiach si napráva rukavice a napriek môjmu zjavnému pohoršeniu má na tvári pobavený úškrn. „Synak, kde máš topánky?“

„Tyreek zvolal naliehavú poradu. Kým sa tu rozprávame, čaká na nás celá rada.“

„Mám na práci niečo dôležité. Určite to zvládneš aj bezo mňa,“ odvetí otec.

„Ostatní to tak vnímať nebudú,“ namietnem.

Otcov pokojný výraz sa nezmení. „Tak ich k tomu prinútiš.“

Potľapká ma po líci. Má to byť upokojujúce gesto, robieva to odjakživa, no je to akurát poondiato povýšenecké. Kočiš Harold otvorí dvere. Aspoň ten má dostatok slušnosti, aby sa zatváril, že mu je to ľúto. Otec nasadne.

Ja spolu s kadetmi na nádvorí sledujem, ako čierne žrebce ťahajú koč von palácovou bránou.

Neuveriteľné.

Začujem blížiace sa Hallisove kroky. Pohľad zdvihne k oblohe. „Stále mi pripadá zvláštne, že na múre nesedia žiadne mrchožrúty."

Očami zaletím k múru, kde zvykli vtáky oddychovať.

Keď Jovie a jej domáci miláčik kožomenec Messer utiekli z paláca po tom, čo zabili všetkých členov otcovej rady, zastavili sa, len aby odzbrojili vojakov pri bráne, a keď sa vtáky rozpŕchli po nočnom nebi, Jovie sa postavila pod železnú konštrukciu a vypustila svoju mágiu. Bol to taký silný záblesk planúceho svetla, až som si na balkóne, kde som stál, musel zacloniť oči. Prelomila ním železné reťaze, čo držali cely vo vzduchu, a tým klietky, v ktorých boli zavretí kráľovi väzni, poslala k zemi so vzdorovitým zarinčaním.

To síce nepatrilo k jej najhorším prehreškom, keď zoberieme do úvahy krvou zmáčané podlahy v hodovnej sieni, no prekvapivo tým najviac ohrozila otcovo postavenie. Ľudu to vyslalo správu: princezná z Mailu nesúhlasí s útlakom ľudí s magickými schopnosťami.

Od toho dňa, ktorý sa odohral takmer pred štyrmi rokmi, si Jovinniino meno šepkajú v tmavých uličkách a zašitých miestnostiach hostincov. Pre ľudí s mágiou v tomto meste sa kedysi obávaná vládkyňa svetla stala majákom nádeje. V otcovom kráľovstve očividne hnisali zárodky povstania a Jovine skutky boli vodou na ich mlyn. Netrvalo dlho, kým si ľudia začali dovoľovať viac. Vypukli nepokoje – kamene mangi z obojkov, ktoré boli tí s magickým darom nútení nosiť, sa zrazu povaľovali po uliciach alebo ich na prach rozomleli pochodujúce davy. Začali volať po zmene aj po oslobodení spod útlaku. Jasne si spomínam na otcovu obesenú podobizeň namaľovanú na palácovom múre. Povraz okolo jeho krku bol rovnako fľakato oranžový ako kamene mangi.

Klietky už odvtedy nevyvesili.

Hallis zakričí na kadetov, ktorí stále postávajú na nádvorí: „Prestaňte zízať a vráťte sa k cvičeniu!“

Pri pohľade na mladé chlapčenské tváre sa mi prevracia žalúdok.

„Dohľad nad cvičením prenechaj Imenovi a ty sa hlás v taktickej miestnosti,“ poviem Hallisovi, keď okolo neho prechádzam. „Nech slúžka donesie najlepšie víno, aké v pivnici nájde. A niečo na jedenie. Možno ich tým upokojíme, keď zistia, že otec tu nie je.“

„Pochybujem,“ zamrmle si Hallis popod nos, keď sa otočí na odchod, aby splnil rozkazy.

Schody beriem po dvoch, opäť vstúpim do paláca, vyrazím na poschodie do prázdnej komnaty a rýchlo vystriem pokrčené plachty na posteli, aby som utajil, že som tu bol. Posledné, čo potrebujem, je, aby slúžky klebetili o tom, že nespávam vo vlastných komnatách. Z nočného stolíka vezmem retiazku s kameňmi mangi. Keď som sa ponáhľal, aby som otcovi zabránil odísť z mesta, zabudol som si ju. To bola nezodpovedná chyba.

Aj keď tie škvrnité kamene vážne nenávidím, vymenovaných členov rady veľmi upokojuje, keď v ich prítomnosti svoju mágiu potláčam. Niekoľkí z nich majú dar, no nijaký nie je taký vražedný ako môj a to ich znervózňuje. Lenže čo je ešte dôležitejšie, kamene zabraňujú mojej spriaznenej, aby načúvala.

Obmotám si ich okolo krku, koniec retiazky mi zostane visieť na hrudi. Sú ťažké a naozaj ma unavuje, ako zadúšajú moju mágiu. Pôsobí to na mňa ako neustála pripomienka *jej* zrady.

Niežeby som čakal, že Jovie preklenie priepasť, ktorá sa v našom spojení vytvorila, aby ma špehovala. Pokiaľ viem, od svojho úteku to spravila iba raz… a som si istý, že sa vtedy poučila. O to som sa postaral.

Obujem sa a vyrazím dole do taktickej miestnosti. Pred vstupom sa zhlboka nadýchnem. Radšej by som čelil armáde mu-

žov dvakrát väčších ako ja, než rokoval s radou, ale, bohomžiaľ, nemám na výber. Som otcov *zástupca*.

Keď vojdem, všetky rozhovory zmĺknu a hlavy sa otočia mojím smerom. Vojnovú mapu v strede miestnosti osvetľuje luster, ktorý sa počas vojny nikdy nezhasína – pre prípad, že by sa vyskytlo niečo urgentné. A aj keď svieti na mapu, nedosiahne až k stenám miestnosti, a tak sa v rohoch zakrádajú tiene.

Ako prvý prehovorí lord Draken: „Kde je kráľ?“

„Nezúčastní sa,“ odvetím, pričom to adresujem aj zvyšným štrnástim mužom. Kývnem na Hallisa. „Tak začnime.“

Tyreek, ktorý ako posledný súhlasil s ponukou zasadnúť do otcovej novozvolenej rady, sa predkloní a zovrie okraj stola. „Keď som o toto stretnutie požiadal, zdôraznil som, že prítomnosť tvojho otca je nevyhnutná,“ povie.

Tohto hrôzu naháňajúceho muža len tak niečo nerozhodí. Po tom, čo ako chlapec slúžil v armáde môjho starého otca, sa vrátil k obhospodarovaniu ich rodinnej farmy na okraji Kenty. Než som ho presvedčil, aby zasadol do otcovej rady, bojoval so suchom a občas na jeho pozemky zablúdil trol, takže pri pohľade na jeho frustrovanú tvár sa mi na krku postavia všetky chlpy.

„O čo ide?“ dožadujem sa.

„Boli sme nútení stiahnuť sa z prednej línie.“

Pomaly prejdem okolo stola k nemu. „Kde?“

Prstom ukáže na sever jeho území, kde sa rovinaté polia menia na skalnaté úbočia. „Roison zatlačil mojich mužov do údolia.“

Nie je to ideálne, ale mohlo by to byť aj horšie. Krajina sa tam zužuje do úzkeho priechodu, takže akýkoľvek oddiel bude mať problém dostať sa cezeň, je jedno, aký veľký. Starosti mi však robí úroda pšenice za malým fjordom. S pomocou Alahanov by Roison mohol zničiť naše potravinové zásoby a náš prápor vyhladovať.

Pozriem na Hallisa. „Koľko mužov by sme tam mohli vyslať z okolitých stanovíšť?“

Ten však už krúti hlavou. „Naša predná línia je nebezpečne roztiahnutá, pretože sme museli vykryť nárast počtu roisonských vojakov. Je zbytočné vyslať vojakov zo zraniteľnejších oblastí, len aby sme sa pokúsili zachrániť jeden prápor.“

Znova sa otočím k Tyreekovi. „Aké sú čísla?“

„Našich päťtisíc vojakov stojí proti roisonským tridsiatim tisícom.“ Dlaňou prejde po mape. „Ak obsadia údolie, o pár týždňov ich máme pred palácovými bránami.“

Hallis prestúpi z nohy na nohu. „Tridsiatim tisícom roisonských vojakov by trvalo celé týždne, kým by prešli cez ten úzky horský priechod. Dokonca mesiace, ak by sa letné búrky začali skôr.“ Znie ospravedlňujúco, zjavne sa mu vôbec nepáči, že hlasuje proti Tyreekovi.

„Oveľa pravdepodobnejšie je, že pri tom pokuse zomrú, než že sa im podarí prejsť,“ súhlasím.

Podľa výrazov na tvárach prítomných odhadujem, že s naším rozhodnutím nesúhlasia. Majú obavy. Ak by sa Roisonu podarilo zatlačiť ich jednotky za fjord, vznikol by príšerný precedens. Byť prvým, kto stratí územie, nikdy nie je dobré znamenie.

„Mám toho plné zuby!“ Lord Paul udrie päsťou do stola, z čoho sa zatrasú figúrky na mape. Patrí k tým pár mužom v miestnosti, ktorí majú vznešený pôvod, a jednoznačne sa správa, akoby vďaka tomu malo jeho slovo väčšiu váhu než slovo nižších lordov. „Neprijal som miesto v rade preto, aby mi rozkazovali dvaja chlapci, ktorí ešte nedosiahli ani zlomok môjho veku. To je neslýchané!“

„Menej neúctivé by bolo, aj keby nám kráľ napľul rovno do tvárí,“ súhlasí iný lord.

V *tomto* – v chlácholení starých chlapov, kým je môj otec preč – nevynikám. Viac sa hodím na bojisko, kde by som na vlastné oči videl, ako dokážem túto vojnu ovplyvniť.

Tak ich k tomu prinútiš.

„Čo ste všetci zabudli?“ Kým obchádzam stôl, očami postupne spočiniem na nehanebnej tvári každého z nich. „Ja som za svoju krajinu bojoval. Krvácal pre ňu. Pre svoj ľud. A rovnako aj Hallis.“ Ukážem na priateľa, čo prišiel o ruku v boji, ktorý sme podstúpili ešte ako deti, kvôli čomu stratil dar. „Nik neobetoval viac než on, najmladší v tejto miestnosti. Ako sa opovažujete spytovať našu kompetentnosť? Alebo to, či vieme, aké je čeliť početnej nevýhode.“

V tichu, ktoré nastane, nám moje posledné slová zostanú visieť nad hlavami. Poznajú príbeh o tom, ako sme prežili, aj legendy, aký som na bojisku vražedný. V neprítomnosti otca môžu pochybovať o mojej kompetentnosti, no nie o mojich skúsenostiach. Lenže pravda je… že môj úsudok spytujú, pretože práve ja som do Kenty priviedol smrť aj zradu. Predchádzajúcej rady sa zbavila moja spriaznená spolu s mojou sestrou, no pre nich je to to isté, akoby som to spravil ja.

Ako som predpokladal, prvý sa odváži ozvať Paul. „A kde si teraz?“ vyprskne a rozkýva ďalšie figúrky. „Stojíš v tejto miestnosti, veľmi, *veľmi* ďaleko od akéhokoľvek bojiska.“

„Rovnako ako ty,“ zapojí sa Hallis. „Len smelo, pusti sa do ďalšej fľaše, Paul. Tvoj ľud je na teba určite hrdý.“

Opilec celý sčervenie a otvorí ústa, no Tyreek mu položí ruku na plece, čím ho účinne umlčí.

„Nespochybňujem tvoje vodcovské schopnosti, Ace,“ vyhlási, pričom ma osloví prezývkou, ktorú mi dali moji spolubojovníci. „Len ťa žiadam o pár vojakov, aby sme vyrovnali počty. Je tam aj Zion.“

Jeho syn. Môj a Hallisov brat. Jeden z piatich mužov, ktorí na sebe nesú tú istú jazvu.

Podobne ako polovica mužov v tejto miestnosti, ani Tyreek nebol pripravený nahradiť prechádzajúceho lorda. Na rozdiel od nich po takom postavení ani netúžil, no ja som vedel, že jeho vojnové znalosti a čestnosť budú pre radu

veľkým prínosom. Musel som ho urputne presviedčať a absolvovať veľa ciest do jeho regiónu, kým som ho napokon zlomil. Určite nechcem, aby mal pocit, že sa nechystám dodržať sľuby, ktoré som dal jemu a jeho rodine. Prisahal som mu, že ak prevezme titul lorda, postarám sa o jeho rodinu aj celý región. Keďže v ňom žijú najmä farmári, tamojšia komunita mala už aj tak pocit, že sa na nich po náročných zimách môj otec vykašlal – a keby som dovolil, aby Zionov prápor ostal bezbranný, vyzeralo by to, akoby som robil presne to isté.

„Odkáž Zionovi, nech sa jeho vojaci rozptýlia po okolitých kopcoch," navrhnem a prstom prejdem po úbočí. „Priechodom sa naraz neprešmykne viac ako pár stoviek mužov. Zhora by ich mali dokázať postupne likvidovať. Ďalšiu várku vojakov rozdelíme, hneď ako budú pripravení."

Tyreek na znak súhlasu s plánom prikývne.

Postupne si prejdeme počty vojakov v každom regióne. Dokopy nám chýba desaťtisíc mužov, štyristo koní a naozaj nutne potrebujeme liečiteľov. Stenčujú sa aj naše zásoby potravín a iných zdrojov.

Po Jovinej zrade trvalo dva roky, kým sa začala vojna. Presne ako ma varovala, Alahania sa pridali k roisonskej armáde na východe. A len vďaka jej varovaniu sme boli schopní včas zhromaždiť vlastnú armádu na hraniciach, aby sme mohli brániť svoje územie pred ich vpádom.

Trvalo ďalší rok, než sme boli nútení vzdať sa územia v prospech Roisonu. Ľudí to prestáva baviť. Všetky rodiny vyslali do boja minimálne jedného muža. Mnohí z nich sa domov nevrátili celé roky. A mnohí sa nevrátia už vôbec. Lenže Wren napriek legendám o jeho armáde ešte nepredviedol nič, čo by ma ohúrilo. Nič výnimočné ani chvályhodné.

V poslednom roku sme však v značnej početnej nevýhode a po dvoch rokoch nepretržitého boja zúfalo potrebujeme ďalších vojakov.

Očami zaletím k malým dreveným loďkám na mape, kde sa rozprestiera záliv oddeľujúci územie Strou – nášho jediného spojenca – od nás. Pobrežie má tvar polmesiaca a územie Mailu je nepreniknuteľnou prekážkou medzi Strou a Kentou. Evelynina armáda zadržala akúkoľvek pomoc, ktorú sa nám Strou pokúsilo vyslať. Aj keď kráľovnú Mailu nezaujíma, v akej neutešenej situácii sme sa kvôli Roisonu ocitli, správy o bojoch na severnom mori medzi jej námorníctvom a tým zo Strou sú neútešné a vôbec nehovoria v náš prospech.

„Bru…" prehovorím a pozriem sa na jediného strouského vojaka pri stole. Na pohľad je naozaj hrozivý a takmer dvakrát väčší než Hallis po jeho boku. Vôbec nerozumiem, prečo by si Irinin otec, kráľ Strou, vybral za zástupcu *jeho*. „… nejaký pokrok v zálive?"

Obrovský bojovník sa pozrie na figúrky a pokrúti hlavou. „Pred týždňom dorazila do prístavu loď – jediná zo siedmich, ktoré za posledných pár týždňov vyslali."

Vydýchnem nosom, pohľadom nájdem Hallisa. Viedli sme nekonečné rozhovory o tom, čo by útok na najsevernejšiu hranicu Mailu v tejto vojne znamenal, no keďže prichádzame o zásoby aj vojakov, výhody takého drastického kroku by mohli prevážiť risk. Zachová neutrálny výraz, no medzi nami zostane visieť jeho nečujná otázka: *Si si istý?*

Prikývnem.

Hallis ukáže na úbočie, kde sa na severe stretávajú hranice Strou a Mailu. „Skúsme odpútať ich pozornosť," spustí a mne ďalší nádych pripadá o niečo ťažší.

Prisahal som, že ju ochránim vlastným životom.

Krvavá prísaha, ktorú som zložil na ochranu Jovie, mi neustále pripomína, aby som dodržal jej podmienky, a ja si to upozornenie beriem k srdcu. Aj keď rozkaz nevydám ja ani nie je nasmerovaný priamo proti mojej spriaznenej, mojej mágii sa nepáči, na akej nebezpečne tenkej hranici sa pohybujem. Hallisovi naznačím, že odchádzam.

S mizernou náladou sa vrátim do svojich komnát a našťastie ich nájdem prázdne. Na nočnom stolíku zbadám podnos s ovocím a chlebom, z ktorého je polovica zjedená, spolu s dvoma nedopitými pohármi červeného vína. Do jedného z nich si nalejem zvyšné víno a vezmem si ho k pracovnému stolu. Celý ho pokrývajú otvorené knihy, ktoré ležia aj na zemi a zaberajú takmer polovicu miestnosti. Odpijem si z vína a v nádeji, že ma nejaká zaujme, si prezriem zopár chrbtov.

Mal som záchvaty chorobného pátrania po spôsobe, ako prísahu prelomiť – v snahe nájsť riešenie som celé týždne, niekedy aj mesiace prehľadával stránky starých kníh. Keď som mal pocit, že som narazil na niečo aspoň trošku sľubné, vyslal som po to stráže – byliny z najhlbších roisonských lesov, vzácne kamene, ktoré sa dajú nájsť iba vo východných prameňoch, pijavice z južných močiarov. Vyskúšal som všetko, no na oplátku som dostal len divné vyrážky a boľavé brucho.

V úvahách o krvavých prísahách sa filozofi a vedci rozchádzajú, no zhodnú sa na tom, že ich dokáže zlomiť iba ten istý komponent, vďaka ktorému vznikli – krv. Lenže pokiaľ nemienim vykrvácať, nezdá sa, že by to bola schodná možnosť.

Aj tak je to márne.

Krvavú prísahu nikdy nezlomím, pokiaľ neprídem na to, ako zadusiť lásku, ktorú k Jovie cítim. Je zvláštne, ako ju ľúbim, no zároveň jej chcem ublížiť tak, ako ona ublížila mne. Občas sa zobudím na to, že sa mi od nenávisti voči nej priam obracia žalúdok, ale zároveň túžim po dotyku jej pokožky.

Bez ohľadu na krvavú prísahu bude Jovie navždy mojou najväčšou slabinou.

2. kapitola

ACKER

Kuchyňa je jediné miesto, kde sa môžem v pokoji najesť bez toho, aby ma prenasledovali prosebníci. Ponevierajú sa po chodbách, aby si ma mohli odchytiť. Neustále sa snažia pretlačiť vlastnú agendu, donútiť ma súhlasiť s tým, aby sme poslali pomoc práve do ich regiónov. Viac vojakov, viac pšenice, viac zbraní. Nepáči sa mi, že im musím klamať, keď viem, že ich ľud nás potrebuje. Ale, dobrotiví bohovia, sú to poondiate supy, ochotné uchmatnúť zásoby aj vlastnému susedovi, ak si vďaka tomu naplnia vrecká.

Kuchár mi už naložil porciu. Morka je suchá a ja nasilu prehltnem aj pár kúskov ešte suchšieho chleba. Veľmi ma to nezasýti, ale keď sa postavím na odchod, kývnem Antonymu na znak vďaky. Kulinárskymi schopnosťami sa nášmu predošlému kuchárovi nevyrovná, no keďže Henry bol poondiaty zradca, pripomeniem si, aby som bol vďačný aspoň za to, že som nedostal otrávené jedlo.

Prejdem cez priestory pre služobníctvo za kuchyňou. Slúžky sú zvyknuté, že ich chodbami sa zvyčajne vytrácam z paláca, aby ma nikto nezbadal. Väčšina z nich u nás slúži už dlho a nevenuje mi žiadnu pozornosť. Zopár dievčat však vníma tých pár sekúnd, počas ktorých sa tam objavím, ako príleži-

tosť zaujať ma rozopnutými blúzkami a vykasanými sukňami. Mnoho z nich by sa neštítilo ani zodrať z kože mačku, ak by sa vďaka tomu mohli stať mojimi konkubínami, a tak si pri odchode zo služobného krídla dávam pozor, aby som sa vyhol ich vytrvalým pohľadom.

Obloha nad hlavným mestom je temná ako naše vyhliadky. Po tom, čo som objavil tajný priestor pod knižnicou, keď bola Jovie na dvore, som sa tu trochu porozhliadol a po celom pozemku som našiel niekoľko ďalších tajných úkrytov. Chodby v stenách paláca očividne nie sú jediným tajomstvom, ktoré toto miesto skrýva.

Vzduch naplní vôňa sladkej vanilky. Záplavu kvitnúceho viniča, ktorá pokrýva severný palácový múr, vysadili, aby prekryla zápach odpadkov z kuchyne. Lenže pod ňou sa vo výklenku skrýva bránka. K jedovatým listom by sa nikto ani nepriblížil, pretože vinič je známy tým, že pri kontakte s pokožkou spôsobuje pľuzgierovité rany.

Cez hlavu si natiahnem kapucňu, uistím sa, že kožu mám všade zakrytú, a skrčím sa pod vinič. Dlaň položím na železnú zámku a napriek kameňom mangi okolo krku sa poriadne sústredím na to, aby som mechanizmus otvoril. Hoci mi bránia využiť plný potenciál mágie, odomknúť bránku a prekĺznuť do zadnej uličky plnej obchodníkov sa mi podarí.

Keď vykročím, dávam si pozor, aby moja tvár zostala skrytá. Mohol by som poslať pomocníkov z paláca, aby za mňa vybavili pochôdzky, no teraz už len tak niekomu nedôverujem. Môj titul mi taký luxus neumožňuje. A okrem toho sa chcem so svojím priateľom porozprávať zoči-voči.

V meste vládne ticho. Popred obchody a hostince so zavretými okenicami sa prechádza iba hŕstka ľudí. Socha Matky prírody stojí opustená uprostred hlavného námestia. Voda, čo pretekala pomedzi jej zdvihnuté prsty, dávno vyschla. Deti, ktoré sa zvykli hrávať vo fontáne, tu už nie sú a ani sa nepamätám, kedy som naposledy začul detský smiech.

Takéto ticho som zažil len tesne pred bojom. Vtedy sa zdá, že aj samotný vietor sa obáva toho, čo nadíde. Je nehybný ako dych vojakov, ktorý zadržiavajú v pľúcach, kým čakajú na krviprelievanie.

Nehybnosť mesta prelomí až cvendžanie železa o železo a ťažké povzdychy pracujúcich mužov, keď sa priblížim ku kováčskej dielni. Na oboch stranách dvora, do ktorého vstúpim, planú vyhne, no najväčší oheň horí uprostred a vďaka nemu je tam teplo ako v peci. Kým sa cez mračno dymu snažím nájsť svojho priateľa a spolubojovníka, krk aj chrbát mi okamžite zaleje pot. Zbadám, ako Wells s pokožkou čiernou od sadzí kričí na jedného zo svojich chlapov, aby z ohňa vytiahol železný plát. Potom sa vráti k udieraniu kladivom o nákovu, čo stojí pred ním, a nezbadá ma, až kým k nemu nepodídem. Pomedzi údery kladivom ku mne zaletí pohľadom.

Z rozžeraveného kovu vyletujú iskry. *Bum, bum, bum.*

Kým meč ponorí do ohňa, skontroluje ho. „Áno?“ nadhodí.

„Chcel som sa spýtať, kedy môžeme očakávať novú dodávku zbroje.“

Zo zadného vrecka si vytiahne vreckovku, ktorou si utrie krk aj čelo. Je to však zbytočné, pretože pot mu neprestáva stekať po tvári. „Ozval sa mi Dusty z Audenu a vraj dokáže požadovaných päťsto kusov železa dodať do konca týždňa.“

Auden je štyri dni cesty na východ. „A Trey?“

Pokrúti hlavou. „Jeho poslednú dodávku pred pár týždňami zmarili banditi. Stále čaká na materiál.“

Doriti. Ďalší obrovský problém predstavuje neustále hroziaca možnosť narastajúcich nepokojov.

„Ďalšie dva týždne zaberie, kým zásielku prepravíme do prednej línie,“ zhodnotím.

Niekto zakričí, že potrebuje pomôcť. Wells pozrie ponad plece, aby sa uistil, že to dokážu vyriešiť aj bez neho, potom strelí pohľadom opäť ku mne. „Ešte niečo?“

Prekvapený jeho úsečnými reakciami prižmúrim oči. „Je všetko v poriadku?“

Rozmrzene si odfrkne a pokrúti hlavou, akoby nemohol uveriť, že mu kladiem takú hlúpu otázku, a potom ma nechá stáť samého uprostred dvora.

Jeho reakcia ma tak zarazí, až zamrznem na mieste a len bez slova pozorujem, ako sa vráti k vyhni a do ohňa hodí lopatu uhlia. Zvažujem, že to nechám tak, a snažím sa sám seba presvedčiť, že naňho iba dolieha stres z vojny, no nemôžem zo seba striasť, ako sa na mňa pozrel.

Kým pomaly kráčam k nemu, môj hnev rastie spolu so stúpajúcim teplom. „Ak zo seba potrebuješ niečo dostať, hovor.“

Nevenuje mi ani pohľad. „Dnes nemám trpezlivosť na to, aby som ťa chlácholil, Acker. Vráť sa domov.“

„*Chlácholil* ma?“

„Počul si dobre,“ odvetí, keď zatresne dvierka na vypaľovacej peci a zaistí ich západkou. „Každých niekoľko týždňov sem prídeš a dožaduješ sa väčšieho množstva zbraní aj zbroje a neviemčoho, a pokiaľ nie sú hotové *včera*, tváriš sa, akoby to bolo neprijateľné.“ Zloží si rukavice a nahnevane odpochoduje k dverám, ktoré vedú do obytnej časti.

Kráčam tesne za ním.

Prvé, čo ma pri vstupe znepokojí, sú špinavé podlahy. Kým ho nasledujem do jedálne, v sadzi na zemi zanecháva stopy čižiem. Na jedálenskom stole sú porozkladané dýky aj meče v rôznych štádiách výroby.

Wells pri pohľade na mňa nadvihne obočie. „Och, ty si to nevedel?“ Zloží si zásteru a hodí ju na ten neporiadok. „Pred pár týždňami sem dal tvoj otec poslať celý voz srdca zeme s tým, že z neho mám vyrobiť toľko zbraní, koľko budem môcť.“

Čo, doriti...?

Zbrane vyrobené z nerastu, ktorý voláme srdce zeme, patria bezvýhradne ich výrobcovi. Nech už zbraň vykuje ktokoľvek, dokáže ju k sebe kedykoľvek a odkiaľkoľvek privolať. Na de-

dičov majú smrteľné účinky, pretože môžu zničiť ich mágiu a im zabrániť, aby sa vyliečili – na pevnine alebo kdekoľvek inde. Okrem toho je srdce zeme nesmierne vzácne. Príliš vzácne na to, aby sa vyťažilo v takomto množstve bez enormného úsilia. Ibaže môj otec nespomenul, že by sme zvýšili ťažobné snahy…

Najviac ma však znepokojuje to množstvo zbraní, čo z neho Wells vyrába. Keď sa stal kováčom, zložil krvavú prísahu, že k sebe nikdy nijakú zbraň zo srdca zeme, ktorú dostal za úlohu zhotoviť, neprivolá. A aj keď je normálne, že kráľ si sem-tam výrobu nejakej zbrane vyžiada, tieto počty sú neslýchané.

Znova otočím pohľad k Wellsovi. „Prečo si mi to nespomenul, keď som tu bol naposledy?“

Bez záujmu mykne plecom. „Myslel som si, že o tom vieš,“ odvetí a vykročí do kuchyne.

Znova ho nasledujem a opýtam sa: „Kde je Olivia?“

„Poslal som ju k svojim rodičom.“

To vysvetľuje jeho náladu. Od svojich šestnástich rokov neboli Wells a Olivia jeden bez druhého viac než deň. A vysvetľuje to tiež, v akom stave je ich domácnosť. Olivia by prskala od hnevu, keby to tu teraz videla.

Wells sa prehrabáva v skrinkách a zhadzuje veci, čo stoja na pulte. Napäté plecia mu rozťahujú košeľu. Keď nájde konzervu, ktorá sa mu pozdáva, zo zásuvky vytiahne nôž a zabodne ho do nej, aby ju otvoril. Odtiahne veko a konzervu si prevráti priamo do úst.

Práve vtedy si uvedomím, ako pochudol. „Kedy naposledy si mal poriadne jedlo?“ Keď mi neodpovie, zo zásuvky vytiahnem lyžicu a zaborím ju do hrachu, ešte než si plechovku znova zdvihne k ústam. „Wells, čo sa deje?“

Trochu rozmrzene lyžicu zdvihne. „Je tehotná,“ odvetí s plnými ústami.

Chvíľu mi trvá, kým tie slová pochopím.

Olivia je tehotná. *No teda.*

„To je… úžasné, Wells.“ Odkašlem si a pokúsim sa do hlasu vložiť trochu viac nadšenia. „Gratulujem.“

Prikývne, no nie je v tom ani štipka radosti.

Nachádzame sa uprostred vojny a nemáme pred ňou ako uniknúť. Ako kráľovský kováč má dostatočný príjem na to, aby si stále mohol dovoliť jedlo a iné nevyhnutnosti, no je strhaný. Posledné tri roky dopĺňa vojenské zásoby, ktoré minieme za zlomok času, za ktorý ich vyrobili. Nie je to najideálnejší čas na to, aby do tohto sveta priviedli dieťa.

Je to priam najhorší možný čas.

„Na severných pobrežiach budú ona aj dieťa v bezpečí,“ vyhlásim.

„Dokedy?“ Lyžicu hodí do už prázdnej plechovky. Rovnako ako ja vie, že na to nedokážem odpovedať. „Olivia tvrdí, že Jovie ti pôvodne navrhla prímerie,“ nadhodí a zadíva sa mi do očí.

„Ona sa *s ňou* rozprávala?“ zvolám, pričom sa mi nedarí zatajiť hnev. Neodpovie, keďže vie, že ani od neho by som zradu netoleroval. „Ak Olivia intriguje s naším nepriateľom…“

„S *tvojím* nepriateľom,“ skočí mi do reči, aby to spresnil. Zazrie na mňa a oči má ako roztavená ruda, vyzýva ma, nech vetu dokončím.

Zatnem zuby, aby som svoju vznetlivú povahu udržal na uzde.

V tvári mu zrazu zazriem bolesť a zmätok. Stále sa mi díva do očí, no tie jeho sa náhle vodnato zalesknú. „Nič z tohto sa nemuselo stať,“ povie a pokrúti hlavou. „Toľko premrhaných životov – a kvôli čomu?“

V mojom tóne sa jasne odráža, že jeho slovám nemôžem uveriť. „Dožadovala sa hlavy môjho otca.“

Okamžite ho ovládne zúrivosť, plechovku tresne na pult. „Ušetril si život muža, čo mi na krk založil tento obojok!“

Som príliš šokovaný na to, aby som odpovedal.

Wellsovi a Olivii som nikdy neprezradil, aké ultimátum mi moja spriaznená dala. Kedykoľvek som sa tej témy dotkol, nedokázal som vysloviť, čo sa v tú noc pred takmer štyrmi rokmi naozaj odohralo. Časom som si povedal, že bude lepšie, ak pravdu nechám pochovanú spolu s mŕtvymi členmi otcovej rady.

Ak by som však k sebe mal byť úprimný, vždy som mal podozrenie, že by tomu nerozumeli, keďže odjakživa nesúhlasili s vládou môjho otca.

Wells sa zvrtne a dlaňou udrie do pultu, aby si na niečom – čomkoľvek – vybil frustráciu a nespravil čosi, čo by už nemohol vziať späť. Napríklad že by na mňa vztiahol ruku.

Po chvíli ticha prehovorí, stále otočený chrbtom ku mne. „Rovnako dobre ako ja vieš, že Maile už mohlo využiť naše slabiny." Keď sa otočí, je o niečo pokojnejší. „Vedia, že sme celú armádu vyslali do boja na roisonských hraniciach. Nič im nebráni v tom, aby napadli našu krajinu, naše mestá zrovnali so zemou a, dočerta, pokojne aj obsadili hlavné mesto… no nespravili to." Hľadí na mňa úpenlivým pohľadom. „Určite si sa zamýšľal, prečo je to tak."

Uvažoval som o tom do zbláznenia. Na tejto vojne nedáva zmysel nič. Evelyn mala mnoho príležitostí na to, aby nás napadla zo západu, no nespravila to. Jovie do tohto mesta zasiala semená povstania, no nikdy svoju úrodu nezožala.

Vychádza mi z toho jediný záver, z ktorého mi je z nejakého dôvodu najhoršie: že Jovie sa nikdy nesnažila o zničenie otcovej koruny *ani* Kenty. Že v pláne zabiť môjho otca pokračovala len preto, aby sa zavďačila svojmu milencovi – Wrenovmu synovi Kaiovi.

Nemyslím si však, že práve teraz je vhodný čas na to, aby som sa s Wellsom podelil o svoje podozrenia či o to, že som nariadil obliehanie mailskej severnej hranice. S touto myšlienkou som bojoval mesiace, a aj keď na nás Maile priamo nezaútočil, zadržali každú loď, ktorá sa k nám pokúšala dostať zo

Strou. Chýbajú nám vojaci, zbrane, jedlo a dokonca aj posratý *vosk na sviečky*, prebohov. To, že tak dlho stagnujeme, je ich vina.

Spomedzi všetkých životov, ktoré mojou vinou vyhasli, ma najviac mátajú tie, ktoré som pravdepodobne obetoval na záchranu svojho otca. Môj ľud umiera ako tráva pod kosou. Čím dlhšie vojna trvá, tým ťažšie je rozoznať, kedy robíme správne rozhodnutie a kedy len to *jednoduchšie*, ale určite sa nenechám obviňovať zo skutkov jedného dievčaťa, dočerta.

Ten moment, keď som sledoval, ako moja spriaznená pritláča ku krku môjho otca dýku – tú, ktorú som so sebou všade nosil na jej počesť –, ma máta.

Moje myšlienky preruší Wellsov hlas: „Rovnaký obojok raz pripne na krk môjmu dieťaťu, Acker."

„Čo naznačuješ?" nadhodím a pozriem sa mu do očí. „Že stojíš proti mne?"

Pokrúti hlavou. „Nikdy sa nepostavím proti tebe, Ace," odvetí, pričom si dlaň položí na hruď. „Len ťa žiadam – ak existuje *akýkoľvek* spôsob, ako túto vojnu ukončiť, *prosím*, sprav to."

Keď sme mali trinásť, Wells mi zachránil život – vrhol sa medzi mňa a šíp. Láskavosť som mu oplatil tým, že som ho vzápätí odstrčil z dráhy druhého šípu, ktorý na nás vystrelili, a tak sme si vytvorili puto na život a na smrť. Ťažko sa to vôbec opisuje.

Preto ma zúfalstvo v jeho hlase veľmi bolí.

Skloní hlavu v tradičnom kentskom geste oddanosti. „Prelialo sa už mnoho krvi, ale…" Zdvihne tvár a zadíva sa mi do očí s novým zápalom. „… je tvoja spriaznená. Vypočuje ťa."

Srdce sa mi prepadne až na podlahu. „Wells, ona nie je Olivia. Nie všetci s putom sú spriaznení aj v láske."

Venuje mi ten najhorší pohľad – odráža sa v ňom totiž *sklamanie*. „Klam sám seba, koľko chceš, Ace, no rovnako ako ja vieš, že mohla napáchať aj oveľa väčšie škody. Zvolila si vojnu

namiesto toho, aby zabila tvojho otca – iba preto, že si ju o to požiadal. Ak toto nie je láska, tak potom už neviem."

Som príliš unavený na to, aby som sa s ním hádal o láske mojej spriaznenej alebo o jej nedostatku.

Otočím sa na odchod. „Zistím, či ti viem dodať viac železa," poviem a vykročím preč.

Na rozdiel od neho na mňa čaká manželka.

3. kapitola

JO

Sdokorán otvorenými očami pátram medzi telami po purpurovej farbe, no zdá sa, že prevláda červená zo strouského znaku. Za to som vďačná. Vojak vedľa mňa sa zaprie do jedného z mŕtvych nohou, aby mu z hrude mohol s čvachtavým zvukom vytrhnúť zahnutú šabľu. Zahnuté čepele sa zvyknú v telách zaseknúť, keď sa v nich začne zrážať krv. Zbraň si prezrie a vzápätí ju hodí na neďaleký voz.

Aspoň už máme na dohľad hranicu bojiska. Prehľadávame posledných padlých, ktorí pokrývajú zem, aby sme pozbierali použiteľné vybavenie, zatiaľ čo nočná zmena hádže mŕtvoly na kopu na spálenie. Jedného strouského bojovníka musia niesť dvaja naši. Tí bastardi sú obrovskí.

V severných častiach kontinentu, kde sa sneh nikdy netopí a kde na raňajky jedia voly, vyrastajú tí najbrutálnejší muži. Teda, ak ich *mužmi* vôbec môžeme nazvať. Pre všetky tie jazvy na tvárach, rukách aj hrudiach pôsobia príšerne. Za každý život, ktorý vyhasol pod ich rukami, si zarežú do kože srdcom zeme.

Bola som svedkyňou toho, ako v zápale boja vykrikujú svoje počty zabitých.

Trofeje, tak ich nazýva generál Samasu.

Tento konkrétny boj bol krátky. Len taká potýčka na dobrú noc. Takto s nami flirtujú už mesiace, odkedy sem dorazili. Zakaždým vyšlú pár stoviek mužov, niekedy tisícku. Počty sa vždy menia, a tak nikdy nevieme, čo ďalší deň prinesie.

Ich taktiku sme dávno prekukli: snažia sa rozptýliť našu vojenskú pozornosť a útočia na nás v náhodných intervaloch, aby utajili svoj skutočný zámer – dostať pomoc a vojakov cez záliv do Kenty. Vedeli sme, o čo sa pokúšajú, už odkedy sme dostali prvé správy, že v kopcoch tesne za našimi hranicami zahliadli strouských bojovníkov. Očakávali sme to, no ani tak nie je ideálne, že sme museli rozdeliť sily a vypraviť oddiely pozdĺž celej hranice so susedným územím. Zásoby – jedlo, vodu, lôžka, oblečenie či olej – musíme vysielať do dvoch opačných smerov.

Keď si vzdychnem, spomedzi pier mi unikne obláčik pary. Slnko sa skláňa k horizontu, a kým nebo sivie, badať na ňom prvé hviezdy. Tento rok sa zima blíži rýchlo a ja sa na ňu vôbec neteším. Mama mi povedala, že si na štipľavý vietor a vôňu snehu v ovzduší zvyknem, no ešte sa mi to nepodarilo.

„Nemala by si tu byť." Pozriem sa ponad plece a zbadám, komu ten znavený hlas patrí. Generál Samasu niečo gestom prikáže vojakovi, potom ku mne obráti plnú pozornosť. „Potrebuješ si oddýchnuť."

Zohnem sa, aby som zo zeme zdvihla dýku. „Hovor za seba, starký."

Fredrich, vojak stojaci vedľa neho, ktorý dokáže vytvárať ochranné štíty, hádže zhabané zbrane na odokrytý voz. Za tie mesiace, odkedy sme tu nasadení, som štítonosiča počula povedať dokopy hádam päť slov, preto ma prekvapí, keď po našej výmene so Samom podvihne kútiky úst. Najmä keď voči sebe nepociťujeme žiadnu náklonnosť.

Prvý raz som si Fredricha všimla, keď ma prenasledoval mailskými ulicami. Potuloval sa po strechách alebo bočných uličkách. Vždy bol nablízku, no nikdy nie príliš blízko. Keď

som pred mamou zmienila, že za mnou chodí akýsi vojak, priznala, že Samovi nariadila, aby mi pridelil niekoho na ochranu. Nechcela som ju nahnevať, a tak som strážcu prijala, myslela som si, že mamina paranoja onedlho vyprchá. No keď som si uvedomila, že ma nasledoval až k hraniciam, mala som toho po krk, a tak som mu dala veľmi jasne najavo, že sa má odo mňa držať ďalej. Aj napriek môjmu hnevu na mňa vtedy iba nezaujate hľadel.

Pokračujem v prehľadávaní bojiska, zaháňam muchy, čo okolo mňa lietajú ako mraky, no tie sa vždy o chvíľu vrátia. Obťažujú nás neustále. Ich bzukot nás sprevádza už od prvého boja, akoby vedeli, že keď sa nás budú držať, zabezpečíme im večeru.

Najradšej si pochutnávajú na mŕtvych očiach.

Pohľadom zachytím purpurový emblém trčiaci spod prevráteného strouského bojovníka – vidno na ňom aj časť mailského zlatého motýľa. Vrhnem sa na kolená a snažím sa odtlačiť ťažkého bojovníka z muža pod ním.

Dych sa mi v hrudi zasekne.

Tvár mladého vojaka mi je známa. Zahliadla som ho v tábore. Tuším je synom farmára. V mojej prítomnosti zvyčajne odvracal pohľad. Najprv som si myslela, že je ostýchavý, no po čase som si uvedomila, že sa snaží zakryť odpor voči mne. Brala som to od neho ako láskavosť.

Je to zvláštne. Vyzerá takmer pokojne, akoby spal – teda pokiaľ by nemal smrteľne bledú tvár pofŕkanú šarlátovou krvou. Väčšina vojakov umiera s bolestivým úškľabkom a vytreštenými očami, akoby ich boj pokračoval aj za hranicou smrti.

Bolesť, ktorú cítim v hrudi, ma akýmsi spôsobom utešuje, a tak ju vďačne prijmem.

Zdvihnem ruku a zakývam, aby som dala najavo, že potrebujem pomoc s naším padlým bratom. „Maile!“ zakričím.

Vojak stojaci neďaleko pustí na zem zbrane, ďalší už prekračuje telo pod svojimi nohami, aby mohol podísť ku mne. Po-

hľad opäť sklopím k mailskému vojakovi a doslova prestanem dýchať. Otvorené oči sa mu skvejú a hľadí nimi na mňa.

Živý.

Je nažive.

Okamžite klesnem na kolená. „Raina!“ Jemne mu vezmem tvár do dlaní, prezerám si jeho zreničky, potom to, ako sa mu pomaly dvíha hruď – je to však veľmi plytký nádych a vsať vzduch do pľúc mu trvá pridlho. „Raina!“ kričím. „Zožeňte niekto Rainu!“

Počujem, ako sa ku mne približujú kroky. „Už ide,“ oznámi mi ktosi.

Mám pocit, že prešla celá večnosť, kým si z opačnej strany k vojakovi kľakne liečiteľka. „Tu som,“ povie a očami pozorne prechádza po jeho tele. „Zložte mu zbroj.“

Prstami pátram po sponách naboku jeho hrudného plátu a spoločne s Rainou z neho kov zložíme a odhodíme ho bokom. Pri pohľade na čepeľ, čo mu trčí z brucha, mi z pľúc vyprchajú aj posledné zvyšky vzduchu. Tmavá podlhovastá čepeľ sekery. Čierna. *Srdce zeme.*

S Rainou sa nám stretnú pohľady – neurčitá rezignácia v tom jej len viac roznieti vytrvalý plameň hnevu, ktorý vo mne odmieta vyhasnúť.

„Pokús sa,“ prikážem jej. „Pretočme ho.“

Nečakám, kým mi pomôže, a chytím vojaka za kožený výstroj, aby som ho prevrátila na bok. Unikne z neho takmer nečujné zavrčanie, no keď s Rainou zbadáme jeho chrbát, v mrazivom tichu sa znova pozrieme jedna na druhú. Sekera mu rozštiepila chrbticu.

Raina ma osloví upokojujúcim hlasom: „Jo…“

Ignorujem ju, čepeľ z vojaka vytrhnem. Z toho malého množstva krvi, ktoré z rany vytečie, mi opäť stisne srdce, a kým sa mi podarí chlapca znova pretočiť na chrbát, aby som mu videla do tváre, oči má už neprítomné – bez života. Na hruď mu položím dlaň, no nepohne sa.

Je mŕtvy.

Za tých pár sekúnd zomrel.

Sadnem si na päty a prezriem si ho. Už sa mi nezdá, že by pokojne spal, tentoraz má oči dokorán a vystrašené.

Jeho posledné chvíle som premárnila tým, že som sa ho snažila zachrániť namiesto toho, aby som ho niečím utešila.

Čo si to nahováram? Práve v tejto chvíli ma pravdepodobne preklína na ceste do posmrtného života.

Zdvihnem pohľad, zažmurkám a všimnem si, že nás obklopujú naši spolubojovníci. V ich tvárach badám ľútosť aj hnev, aké sa odrážajú aj v mojej, no niektorí majú neutrálny výraz, pretože už boli svedkami toľkých úmrtí, že tento zážitok sa ich nijako nedotkol.

Zahliadnem zlatisté vlasy – pomedzi mužov sa pretlačí Sam a myknutím zápästia im naznačí, aby sa rozišli.

Donútim sa vstať. „Poďme," prehovorím, stojac pri nohách mŕtveho muža. „Prenesieme ho do voza."

Kým mi Sam pomáha zdvihnúť telo, nič nepovie. Odnesieme ho do otvoreného voza a uložíme k ostatným padlým. Sam z vojakovho pleca sníme náš emblém a ja ho pribijem na bok voza a uhladím zovretou päsťou. Vďaka emblémom si rodiny budú môcť prevziať svojich blízkych a pochovať ich, keď ich prevezieme do mesta.

Dnešný počet sa vyšplhal na sedemnásť. V porovnaní s inými dňami to nie je najhoršie číslo.

Sam mi s dlaňou na ramene zabráni, aby som sa vrátila na bojisko. „Nadnes si skončila."

Snažím sa ho striasť, no nepoľaví.

„Jovinnia," osloví ma celým menom, „spravila si toho dosť."

Tvrdý pohľad upriem do jeho očí farby pšenice a zvažujem, že mu ukážem, kde je jeho miesto, keďže ten neustále prítomný hnev vo mne túži po konflikte.

Akoby vycítil, že sa na neho chystám prskať síru, zrazu ma pustí. „Pole je takmer vyčistené."

Vyzriem na neďalekú čistinu, kde mŕtvych Stroučanov začínajú olizovať zväčšujúce sa plamene a k nebu sa dvíha kúdol sivého dymu. Potom sa zadívam na bodky žiariace v diaľke. V horách sa naši nepriatelia ukladajú na spánok. Kremáciu svojich spolubojovníkov nepochybne zahliadli.

Ustúpim a prikývnem, pričom Sam nedokáže skryť, ako sa mu uľavilo.

Dorazím na okraj tábora. Na vojakoch jasne badať, akí sú vyčerpaní. Prechádzam pomedzi stany, cítim na sebe pohľady svojich mužov. Tých mužov, po boku ktorých bojujem, s ktorými jedávam, s ktorými smútim. Bolo pre mňa dôležité, aby som každému z nich dokázala svoju hodnotu, keďže boli povolaní bojovať vo vojne, ktorú som začala. Ibaže som si neuvedomila, aký obrovský pocit viny vo mne vlastné rozhodnutia vyvolajú ani ako veľmi ma bude ťažiť ich rešpekt. Keď okolo nich prechádzam, úctivo skláňajú hlavy, no ja si to neuľahčím tým, že by som odvrátila pohľad.

Niekoľko hodín tesne po boji vždy vládne ticho, ale dnes je na mĺkvosti pri táborákoch niečo obzvlášť dusivé. Akoby smrť našich mužov bola ešte oveľa nezmyselnejšia, keď bitka trvala tak krátko. Na rozdiel od preplnených stanov, keď sme sa tu prvý raz rozložili, teraz pôsobí tábor priam pusto. Vtedy tu bolo toľko ľudí, až sa človek ledva pretlačil pomedzi stany.

Teraz má aspoň každý vlastnú posteľ.

4. kapitola

JO

Vo svojom stane si odopnem zbroj z trupu a plecia mi klesnú úľavou. Brnenie hodím pred vchod, aby ho ráno mohli vyčistiť, potom si vyzlečiem blatom a krvou nasiaknutý kožený výstroj a hodím ho navrch kovovej kopy. Na obnaženej pokožke mi okamžite naskočia zimomriavky.

Okolo tela mám obmotanú dlhú retiazku, na ktorej sú kamene mangi – navrchu je pripnutá k slučke na mojom krku, visí mi pomedzi prsia a pod hrudnou kosťou sa rozchádza do dvoch smerov. Leží priamo na jazve, ktorá mi zostala po zásahu šípom, na mieste, kde spočíva moja mágia, a potom sa mi dotýka chrbtice. Kým som prišla na to, ako si tieto okovy nasádzať, musela som vyskúšať niekoľko rôznych spôsobov, no takto ma nijako neobmedzujú pri boji a zároveň dokážem potláčať svoju mágiu aj puto, ktoré sa s ňou spája.

Retiazku s kameňmi zvyčajne skrývam pod oblečením, a aj keď neváži viac než jablko v dlani, z nejakého dôvodu ma ťahá k zemi oveľa urputnejšie než železný plát, ktorý si každý deň pripínam k hrudi. Neustále ma sužuje pocit hanby z toho, že ju nosím, keďže viem, že môj ľud vníma takéto obojky ako symbol útlaku. Ako mám byť silná a dôstojne ich viesť, keď nado mnou neustále visí hrozba puta? Potrebujem, aby kamene

zabránili putu preniesť ma do Ackerovej blízkosti alebo jeho do mojej. Aby ochránili moju myseľ. Aj moje srdce.

Poteší ma, že mi v umývadle ešte zostala trocha vody, a tak sa aj napriek únave snažím čo najlepšie umyť, aby som sa mohla prezliecť. Lôžko v rohu ma k sebe volá ako bájne sirény námorníkov v zálive. Zúfalo túžim po spánku – lenže viem, aké príšernosti na mňa číhajú, ak sa mu poddám.

Pred svojimi nočnými morami unikám už dlho. Od úteku z Kenty. Prenasledujú ma sny, v ktorých Kai podreže Ackerovi hrdlo a ja sa musím prizerať, ako mu v tmavých očiach plných nenávisti vyhasína život. Sny, v ktorých sa ma Acker pokúša zabiť, a ja sa z nich prebúdzam lapajúc po dychu a driapuc po imaginárnych rukách na svojom hrdle.

Ibaže najhoršie sú tie príjemné sny.

Napríklad znovunájdené spomienky na moje ukradnuté detstvo alebo na život v Alahe s Kaiom a Messerom. Keď som nútená znova prežívať chvíle, ktoré som strávila s Ackerom. Na lodi, na pevnine… v mäkkej posteli a čistých perinách.

No či už sú sny zlé, alebo dobré, netúžim po nich.

Pod kožu sa mi zavŕtal chlad, a tak sa zabalím do kabáta a zvalím sa do kresla pri stole. Zo škatuľky ležiacej na stole prstom vytiahnem zápalku, škrtnem ňou o drevený povrch a zapálim ňou petrolejovú lampu, ktorej oranžové svetlo zaleje mapu rozprestretú predo mnou.

Pozornosť obrátim ku kôpke pergamenov a k rozpísanému listu, no pomyslenie na to, že by som mala tvoriť celé vety, je pre mňa momentálne neznesiteľné. Namiesto toho si z kopy kníh pritiahnem vrchnú a otvorím ju na strane, kde som skončila – *Kráľovná Asa*.

Dnes sa netúžim ponoriť do témy o poslednej známej vládkyni svetla. Myslela som si, že ak sa o predošlej mailskej kráľovnej dozviem čo najviac, poučím sa z jej chýb alebo čo, no v príbehoch o jej prchkej vláde sa dokážem zahliadnuť len

zriedka. To, že nie som pomstychtivá ani krutá, si môžem nahovárať, koľko chcem, no nie som si istá, či tak bude moje kroky vnímať aj história.

Keby som mohla, v minulosti by som sa rozhodla inak.

Po tom, čo sme s Ackerom odišli z Alahy, som sa mala po pristátí na brehu vykašlať na Kaia aj povstanie. Namiesto toho, aby som vyrazila do kentského paláca, som mala Ackera požiadať, aby išiel so mnou do Mailu. Tak by mohol na vlastnej koži zistiť, o koľko lepšie to môže byť, keď mágia nie je potláčaná pod tyranskou vládou jeho otca. Možno by to dopadlo inak.

Snažím sa na seba nebyť taká prísna, pripomenúť si, že som bola mladá, naivná a nedôverovala som… takmer nikomu, ani Ackerovi. Niežeby sa po mňa odvtedy pokúsil prísť alebo čo i len poslal správu. Nedokážem sa rozhodnúť, či som viac nahnevaná na neho alebo na seba. Ak by ma ľúbil tak, ako som si myslela, nikdy by sa neoženil s Irinou.

Prudko zavriem knihu, nakloním sa nad stôl a päsť si podložím pod bradu, aby som udržala hlavu vzpriamene. Zíza na mňa mapa – takmer akoby sa mi posmievala. Pohľadom prejdem po označených valoch medzi úbočiami. Bojovníci zo Strou sa zašívajú na početných skalnatých rímsach, ich polohy mám označené malými figúrkami. Na niektorých miestach sú vraj užšie než meter. Je od nich odvážne, že sa skrývajú všetkým priamo na očiach. Držia si o nás prehľad a zároveň vedia, že na ich území s nimi nemôžeme bojovať.

Je to príliš vysoko. Priestor je príliš otvorený.

Sam mi rozprával príbehy o bojoch trvajúcich niekoľko mesiacov, o vojnách, ktoré sa vliekli roky, a tak sa modlím k bohom, že niečo také počas svojho života nebudem musieť zažiť. Zúfalo túžim po tom, aby sa táto vojna skončila, no ešte sa poriadne ani nezačala. Frustrovane rozhodím rukami, čím zvalím figúrky, ktoré sa rozkotúľajú po zemi.

Pred stanom začujem kroky. Vojaci sa vracajú z bojiska. Čakala som, že vojna bude hlučná, a uprostred bojovej mely aj je, no potom? Ten tlmený pokoj je priam bolestivý.

Nesmierne mi oťažela hlava.

Položím si ju na zohnutý lakeť, zavriem oči a načúvam pravidelnému pochodovaniu nočnej hliadky, ktorá sa vracia zo služby. Pripomína mi to oceánske vlny. Po chvíli takmer cítim vôňu slanej vody vo vzduchu.

To je jeden z najhorších snov, ktoré sa mi snívajú. Vyplavuje na povrch emócie, ktoré sa počas bdenia snažím silou-mocou vytesniť. Bezvedomie mi však nedovolí uniknúť pred mojimi skutočnými túžbami.

Tými najlákavejšími.

Bude ti to chýbať, povie Acker.

Zdvihnúť k nemu pohľad ma stojí všetky sily. *No to určite.*

So zavretými očami a s tvárou otočenou k oblohe sa usmeje a ja sledujem, ako mu po hrdle stekajú kvapôčky vody. V to poobedie sme si boli zaplávať a jemu sa podarilo presvedčiť ma, aby som si ľahla k nemu na palubu. Z nejakého dôvodu akoby bol posadnutý mojím spánkovým režimom. S lícom pritisnutým k jeho bicepsu zatvorím oči a zmierim sa so svojím osudom.

Bude, trvá na svojom. Palcom ma lenivo hladí po ramene.

Je to úžasný pocit.

Nadíde deň, keď už nebudeš musieť zabíjať.

Moju ospalosť naruší zmätok. *Čo si to povedal?*

Z ničoho nič sa loď prestane jemne pohojdávať. *Budeš premýšľať, čo to s tebou je,* pokračuje, jeho hlas pôsobí na moju dušu ako balzam. *Pretože ti bude chýbať ten pocit, keď do tela iného človeka zabodneš svoj meč.*

Niečo nie je v poriadku.

Otvorím oči a zistím, že sa díva priamo na mňa. Tmavé oči má v dennom svetle jemné a ospalé. *Obaja sme príšerní ľudia, Jovie,* hlesne, prstami sa mi pohráva s vlasmi. *A je v poriadku si to priznať.*

Chvíľu zmätene uvažujem, no potom si pomyslím, že… má možno pravdu. Ešte viac sa v jeho náručí uvoľním, dovolím si podľahnúť teplu jeho tela, spánok mi zatvára oči.

A potom ma z neho niečo vytrhne.

„B., čo, *doriti*…?“

Zažmurkám na Messera a uvedomím si, kde sa nachádzam – vo svojom stane, sedím za stolom, dýka, ktorú držím, iba o vlások minula Messerovu ruku položenú na drevenej doske.

Nie som na lodi uprostred oceána.

Kým sa vystieram, vytrhnem dýku z dosky stola, položím ju bokom a utriem si z tváre sliny. „Prečo sa ku mne zakrádaš?“

„Takmer si mi odťala prst,“ sťažuje sa a s urazeným výrazom si prezerá dlaň.

Len nad tým mávnem rukou. „Určite by ti dorástol, keď sa najbližšie premeníš, alebo také niečo.“

Venuje mi zhrozený pohľad. „Tak to nefunguje.“

Odkiaľ to mám vedieť? Ja sa vo voľnom čase nepremieňam na okrídleného tvora.

Prezriem si jeho polonahú postavu. „Som rada, že tentoraz si našiel aspoň nohavice.“

„Uchmatol som ich nejakému úbožiakovi o pár stanov ďalej. Keď vstane, bude smutný.“

Nechcem vedieť, či ich mal ten úbožiak priamo na sebe, keď mu ich Messer kradol. „Ako to, že si tu? Hlásiť si sa mal až o týždeň.“ Zatvári sa vážne, z čoho sa mi vzadu na krku postavia vlasy dupkom. „Čo sa deje?“

Chvíľu mlčí a podľa toho už tuším, čo sa mi chystá povedať. „Kai dnes poslal správu. Letel som rovno sem.“

Prevráti sa mi žalúdok, snažím sa prehltnúť nevoľnosť. „Roison je pripravený prekročiť kentské hranice?“

Vážne prikývne. „Áno.“

Bolo to iba otázkou času, no ani tak to nie je ľahké stráviť.

Messer vycíti, aká som zhrozená, a tak podíde bližšie. „B…“

Vstanem, aby som sa vyhla jeho dotyku, a zohnem sa k dreveným figúrkam, ktoré som predtým zhodila zo stola. „Potrebuješ miesto na prespatie?“ spýtam sa ho, zatiaľ čo sa ich snažím zhrnúť jedným švihom ruky, no nepodarí sa mi to.

Vzdychne si a potom si kľakne, aby mi pomohol. „Pred spiatočným letom by sa mi oddych zišiel.“

Keď pozbierame všetky figúrky, hodím ich na mapu a znova klesnem do kresla. „Pokojne si ľahni do postele. Ja musím odpísať na niekoľko listov.“

Oprie sa o stôl. „Aj ty sa potrebuješ vyspať. Vyzeráš hrozne.“

Zazriem na neho. „*Ty* vyzeráš hrozne.“

Oči skloní k svojmu obnaženému trupu, ktorý je – *objektívne* – pekný, a potom na mňa zažmúri oči. „Sme priatelia, B. A priatelia si neklamú.“

Pohľadom spočiniem na písmene V vyrezanom pod jeho kľúčnou kosťou. Tá jazva na okolitej nepoškodenej koži priam svieti. Potom mu capnem po bruchu, aby ma poslúchol. „Ak mame nenapíšem aspoň raz denne, vyšle po mňa kavaléria.“

Tým sa mi podarí zmierniť napätie, s akým zviera pery. „O tom nepochybujem.“

„Zostaň na noc,“ nalieham naňho. „Oddýchni si.“

Nadýchne sa a pohľadom preletí po mojom stane. „Si si istá, že tu pre mňa nenájdeš lepšie využitie?“

Messer neznáša, keď je pripútaný k pevnine, no viac ho trápi pocit viny z toho, že ma nenasledoval do boja. Napriek mojim neustálym uisteniam, že to bez neho zvládnem, sa na to pýta, vždy keď sa u mňa hlási.

„Drake by mi to vytmavil, keby si sa kvôli mne nemohol venovať práci v jeho oddiele.“

„Vždy ma necháva čistiť záchody.“

„Som si istá, že na to má dobrý dôvod,“ odvetím s úprimným úsmevom. „Prosím, pred odchodom tie nohavice vráť majiteľovi.“

S úškrnom prevráti oči. „Ako si želáte, vaše…“

Do tváre mu šmarím drevenú figúrku. „Neopováž sa.“

Stan naplní jeho smiech. Potom sa hodí na moje lôžko a so spokojným povzdychom zaborí tvár do vankúša.

5. kapitola

ACKER

Posol mi do dlane vsunie zrolovaný pergamen a ja prikývnem, čím ho prepustím rovnako rýchlo, ako sa zjavil. Odvážim sa pozrieť otcovým smerom ponad hodovnú sieň. V preplnenej miestnosti je zabratý do rozhovoru s Paulom. Zdá sa, že pôvodom ušľachtilý lord môjho otca presvedčil, aby si s ním dnes večer vypil, a to napriek tomu, ako paranoidne sa obáva, že by sa ho mohli znova pokúsiť otráviť. Podľa ich červených líc sa dá predpokladať, že obaja už pociťujú účinky vína.

„Chudáčisko," nadhodí Hallis spoza vlastnej čaše a odpije si.

Nasledujem jeho pohľad a spočiniem ním na otcovom kráľovskom ochutnávačovi, ktorý postáva v rohu. Prostý chlapec nedokáže ustáť silné palácové víno. Aspoň nie také množstvo, aké rád konzumuje Paul.

K miestnosti sa otočím chrbtom a opriem sa o rímsu nad kozubom, aby nik nezbadal znechutenie na mojej tvári. Pred menej než hodinou sme vyšli z taktickej miestnosti, kde sme si vypočuli šokujúce hlásenie počtu obetí na hranici. Ďalších desaťtisíc mužov je mŕtvych a naše kľúčové banícke mesto okupujú nepriateľské sily. Dochádza nám uhlie a tretina našich zásob obilnín sa skazila, pretože neboli správne uskladnené v pivniciach.

Napriek tomu tu členovia rady jedia a pijú do sýtosti, akoby ich tie správy vôbec netrápili. Aj na stretnutí sa správali nepochopiteľne pokojne. Akoby na utíšenie ich rozmaznaných myslí stačila iba prítomnosť môjho otca. Počas posledných pár týždňov sa tu zdržiaval netypicky dlho, čo členov rady úspešne upokojilo.

Teda všetkých okrem Tyreeka, Johannesa a Daza. Tí sedia sami na opačnom konci a stôl pred nimi nepokrýva ani jedna omrvinka, ani kvapka nápoja. Podľa ich výrazov ich veselá atmosféra a opitosť ostatných členov rady udivuje rovnako ako mňa. Pretože nemajú šľachtický pôvod. Ľudia, čo žijú medzi týmito stenami, dokážu nevnímať tragédie, ktoré sa dejú nášmu ľudu. Ale títo traja ich okúsili na vlastnej koži.

Hallis sa ku mne nakloní bližšie a tak, aby zvedavcom zabránil nakúkať, zatiaľ čo ja sa vystriem a zlomím červenú pečať na zvitku. Očami prebehnem po slovách, potom pergamen skrčím v dlani.

Hallis ticho čaká, kým mu prezradím, čo tam bolo napísané.

Chvíľku sa snažím pozbierať. „Maile prepadlo strouské námorníctvo v zálive a potopilo tretinu ich lodí."

Hallis prestúpi z nohy na nohu a skontroluje, či niekto nenačúva. Potom sa spýta: „Ako?"

Kým mu správu od slova do slova zopakujem, snažím sa od neho neodvrátiť pohľad. Posledné slovo vypľujem ako kliatbu: „*Ejun.*"

Toto bájne stvorenie vymrelo už pred tisícročiami, no poznám jedného kožomenca, ktorý sa na toho vražedného, mužov pohlcujúceho vtáka dokáže zmeniť. Jovin *domáci maznáčik* – Messer.

Na Hallisovej tvári sa pomaly usadí pochopenie, a tak prikývnem. Napriek ohňu blčiacemu iba kúsok odo mňa mi stuhne krv v žilách.

„*Doriti,*" zanadáva Hallis s rukami založenými v bok. „Keď to tvoj otec zistí, bude neznesiteľný."

Aj keď z otca už vyprchala počiatočná zloba, ktorú cítil po Jovinej zrade, nadávky, ktorými ma vtedy počastoval, dokážu zabolieť až doteraz. *Zamilovaný somár. Zadubený chlapec. Hlupák.*

Po pár týždňoch sa mi ospravedlnil za to, aký bol ku mne hrubý. Dokonca vyhlásil, že ma chápe.

Jednej noci mi vo svojej zasadacej sieni po poslednom pohári položil ruku na plece a povedal: „Prečo podľa teba držím Gretu v knižnici? Aj moja spriaznená ma niekoľkokrát potrápila."

Lenže keď je otec takýto pripitý, určite nechcem skúšať jeho trpezlivosť.

Pergamen hodím do ohňa.

Ešte než sa s Hallisom rozídeme rôznymi smermi, vymeníme si pohľady. Následne prejdem okolo stráží s prilbami a držím sa pri stene s vitrážovými oknami, aby som sa vyhol nechcenej pozornosti. Už som takmer pri východe zo sály, no zrazu spoza chrbta začujem otcov nespokojný hlas.

„Synak…" To slovo vysloví, akoby to mal byť prejav náklonnosti, ale skrýva sa v ňom autorita, ktorá sa nedá poprieť.

Zastanem a otočím sa k nemu. „Otec?"

„Kam sa tak ponáhľaš?" Odstúpi od svojej spoločnosti a napriek podguráženému stavu sa na mňa pozorne zadíva.

„Necítim sa veľmi dobre." Na brucho si položím dlaň. „Chcel som si ísť ľahnúť o niečo skôr."

Kým moje slová zvažuje, zatína sánku. Tieto večere usporadúva, aby pred širším kruhom šľachticov aj dvoranmi ukázal, aký si je sám sebou istý. Nič nie je dôležitejšie než zachovať pred svojím ľudom zdanie moci.

Ľud sa na nás spolieha, že dokážeme posúdiť stav našej krajiny. Nikdy pred ním nedaj najavo svoje obavy.

Položí mi ruku na plece. „Princ by nemal nechávať svoju manželku na dvore medzi hodnostármi samu."

V ušiach sa mi rozľahne škripot vlastných zubov. „Samozrejme.“

Otočím sa k pódiu, pohľadom spočiniem na Irine. Odkedy som jej pred niekoľkými hodinami na začiatku večere odtiahol stoličku, ani sa odtiaľ nepohla. Pôsobí vyrovnane a dokonale upravene a ja často premýšľam, či tak vyzerá vďaka času a snahe, ktoré úprave svojho zovňajšku venuje, alebo je to iba ilúzia. Keďže nenosí obojok, do úvahy spadajú obe možnosti.

Z obojka na svojom krku som taký roztrpčený, že sa mi zdá ešte dusivejší.

Vyrazím k nej. Prstami sa pohráva s kockou syra, ktorú si následne vhodí do úst. Keď vyjdem na pódium, stretnú sa nám pohľady, a len čo si uvedomí, že som prišiel po ňu, narovná sa ako stelesnenie servilnosti.

Obaja však vieme, ako je to naozaj.

„Manžel…“ pozdraví ma.

Vnímam každého hodnostára, ktorý okolo nás postáva. Tí klebetníci sa nevedia dočkať, kedy budú môcť poskytnúť vyhladovaným davom nejakú chuťovku. Nikdy ju medzi seba celkom neprijali – a za jej izolovanosť čiastočne môžem ja.

„Manželka…“ poviem pomaly, a aby som im spravil radosť, na tvári sa mi zjaví polovičný úsmev. „Dúfam, že ti nebude prekážať, ak sa dnes odoberieme do komnát skôr.“

„Naozaj?“

„Áno,“ odvetím a pohľadom ju prosím, aby mi to nesťažovala. Ruku položím na operadlo jej stoličky, nahnem sa jej ponad plece, a keď prehovorím, vystriem pred ňu ruku dlaňou nahor. „Okamžite.“

Kým ma poslúchne, trvá to o niečo dlhšie, než by malo, no napokon vloží ruku do mojej. „Ako si želáte, *vaša výsosť*.“

Viem, že otec chce, aby som sa so svojou manželkou premával hlavným vchodom, nech zachováme ilúziu silného spojenectva so Strou, no namiesto toho vediem Irinu k zadnému schodisku. Kým schádzame úzkymi schodmi do kuchyne,

nenamieta. Keď sa vynoríme z tmavého výklenka, rinčanie panvíc aj rozhovory utíchnu. Ospravedlňujúco kývnem hlavou a s rukou na jej krížoch ženiem Irinu ďalej.

Hneď ako osamieme, ruku mi strasie. „Nemusíš ma strkať."

Som rád, že pred svedkami si masku udržala, ale rovnako dobre ako ja vie, že služobníctvo môže vybehnúť spoza ktoréhokoľvek rohu. Približne za posledný rok jej nepriateľstvo voči mne narástlo a to posledné, čo dnes potrebujem, je, aby sa rozšírili ďalšie klebety o hádke medzi princom a jeho manželkou.

Zrazu akoby prišla k rozumu, trochu pookreje. „Z celého dňa stráveného na dvore som ako na ihlách," zamrmle, dokonca sa mierne usmeje.

Je znepokojivé, ako rýchlo dokáže zmeniť správanie, takmer akoby chcela, aby sme sa jeden druhému posťažovali. Nepamätám si, kedy naposledy som ju videl úprimne sa usmievať, nieto ešte na mňa. Lenže čím dlhšie sa na ňu dívam, tým viac mi pripomína to dievča, ktorému som dvoril v Strou. Mám pocit, akoby to bolo v inom živote. Ešte keď som chcel, aby toto manželstvo fungovalo – nielen kvôli našim krajinám, ale aj kvôli nám dvom. Kvôli *nej*.

Irina bola odjakživa jemná. Až príliš jemná na šľachtický dvor. Rodičia jej spravili medvediu službu, keď ju pred všetkým chránili. Navštevoval som ich krajinu tak často, ako som mohol, aby som jej dvoril, aby som medzi nami vypestoval nejaký vzťah. A v tom čase som sa na tie návštevy tešil. Poskytli mi oddych od armádnej služby, a to bez toho, aby som sa musel vrátiť do hlavného mesta. Vtedy u mňa celé týždne nikto nehľadal odpovede ani na mňa neustále nedohliadal otec.

Ibaže dievča, s ktorým som chodieval na dlhé prechádzky a vymieňal si s ním nenápadné pohľady v prítomnosti jeho rodičov, viac neexistuje. To isté dievča, ktoré sa rozžiarilo aj pri tých najbežnejších gestách, ako keď dostalo bonboniéru alebo bozk na jemnú pokožku na ruke, *zlomilo*, keď som oznámil svoj zámer vziať si namiesto neho Jovie. Vyhlásil som to pred

celým dvorom počas večere na oslavu Jovinho návratu a Irina odvtedy nebola ako predtým. Nech voči mne prechovávala akúkoľvek náklonnosť, tá odumrela rovnako ako jej láskavé srdce.

V hĺbke mysle mi vzplanie pocit viny, avšak zmizne rovnako rýchlo, ako sa objavil, a tak sa otočím a vykročím k svojim komnatám.

Od stien sa odrazí jej podráždený povzdych. „Ale čo, vraciame sa k tichej domácnosti?“

Nenechám sa do toho zatiahnuť.

„Si poriadny hajzel, vieš to?“

Podobne ako môj otec, aj ona by už mohla prísť s niečím novým.

„… znova spať v *jej* komnate a predstierať, že neexistujem…“

A sme doma.

„… naničhodný, arogantný somár…“

O tom by sa dalo polemizovať.

„… otcovi, že si ho dal sledovať.“

Keď zachytím jej posledné slová, už vidím dvere svojich komnát. Zastanem a otočím sa na päte. „Zopakuj to.“

S každým nádychom sa jej prudko dvíha hruď. „Povedala som,“ vypľuje, kým pochoduje ku mne, „že tvojmu otcovi prezradím, že si ho dal sledovať, vždy keď odíde z paláca.“

Ešte než stihne žmurknúť, schmatnem ju za krk a chrbtom ju pritlačím k stene. Zreničky sa jej rozšíria, márne mi po zápästí driape nechtami. Už vôbec nie je taká suverénna. Skutočná Irina je vystrašená. A zúfalá, ako si uvedomím, kým sa snaží bojovať so slzami.

„O čo ti ide, Irina?“

„Chcem odísť.“ Trhne sebou. „Chcem uniknúť z tohto manželstva aj z paláca, v ktorom sú iba samí bohmi prekliati pokryteckí hlupáci – a tvoj otec ich má všetkých pod palcom…“

Na ústa jej rýchlo priložím dlaň. „Nevážiš si vlastný život?“ zasyčím.

Ona však spoza mojej ruky len ďalej vykrikuje tlmené slová, a tak ju musím zdvihnúť za pás a posledných pár krokov do našich komnát odniesť. Celou cestou so mnou bojuje, no až keď za nami nohou zatvorím dvere, ju s frustrovaným zavrčaním pustím. „Nemala by si brať meno bohov do úst nadarmo, keďže ťa pravdepodobne práve zachránili pred popravou."

Tvár sa jej skriví, hnev vystrieda zúfalosť. „Prosím," dožaduje sa, „dovoľ mi vrátiť sa domov."

„Kde je Wesley?"

Pri zmienke o jej milencovi sa jej z očí napokon vylejú slzy. „Nechcem ho." Vezme moju košeľu do pästí a vyhŕkne: „Rodičom poviem, aby manželstvo anulovali, ak ma nenecháš ísť."

„Pod akou zámienkou?"

„Že môj manžel odmieta splodiť dediča."

Nedokážem potlačiť smiech, čo sa zo mňa derie. „Myslíš, že mi záleží na tom, čo si tí svätuškárski hlupáci myslia?" Chytím jej zápästie a stískam ho, až kým ju neprinútim pustiť ma. „Sú rovnako bezcenní ako tvoje veno."

Tými slovami iba podnietim jej horúčkovité zúfalstvo. „Jaja ťa neviním z toho, že si spriaznený, Acker. Len chcem ísť domov. Prosím, dovoľ mi odísť *domov*."

Na poslednom slove sa jej zlomí hlas a ja zavriem oči. Celá táto dohoda je podfuk a mne sa naozaj nechce utešovať ženu, ktorá mi za posledné roky tak veľmi znepríjemnila život.

No aj tak si ju pritiahnem do náručia.

Keď zacítim, ako mi jej slzy zmáčali košeľu, strhnem sa.

„Poď do postele," navrhnem jej, pričom ju hladím po vlasoch. „Keď sa poriadne vyspíš, budeš sa cítiť lepšie."

Chvíľu jej to trvá, no napokon sa poddá a prikývne mi do hrude. Nasmerujem ju k dokonale ustlatej posteli. Tieto komnaty predtým patrili iba mne, no potom ma otec donútil podeliť sa o ne s mojou nevestou.

Niektoré boje sa dajú vyhrať jedine tým, že sa vzdáte.

Zdá sa, že Irina to minimálne nadnes prijala, pretože sa potichu vyzlečie a v spodnej bielizni vkĺzne do postele. Po tvári jej neustále stekajú slzy, a kým jej líca zafarbuje čierna, uvedomím si, že jej krása predsa len nemá nič spoločné s ilúziami. Keď ku mne opatrne zdvihne privreté oči, vzlyky utíchnu.

„Otcov príkaz vziať si ťa som mohol podkopať len tým, že som verejne vyhlásil svoj úmysel zobrať si Jovinniu," poviem jej. Je to ospravedlnenie… aj keď nie najlepšie.

Rozhodol som sa tak zo zúfalstva – a aj keď sa to hanbím priznať, pokiaľ šlo o Jovie, taká bola väčšina mojich rozhodnutí.

Nakloním sa nad ňu, aby som jej palcom zotrel šmuhy od mejkapu. „Ale už nikdy sa mi nevyhrážaj."

Otočí sa mi chrbtom, po spánkoch jej naďalej stekajú slzy.

„Dokážeš byť taký krutý…" hlesne.

Viem.

Len v sebe nedokážem nájsť silu, aby mi na tom záležalo.

6. kapitola

ACKER

Prázdna komnata je v rovnakom stave, v akom som ju zanechal, keď som tu bol naposledy.

Z hrude si odopnem pás s dýkami a prevesím ho cez operadlo kresla na čítanie. Služobníctvu som prikázal, aby do tejto komnaty nechodili, ale vždy si dávam pozor na to, aby som tu po sebe nezanechal stopy. Všetky povrchy pokrýva tenká vrstva prachu, dokonca aj stôl, kde aj po všetkom tom čase spočíva Jovin skicár.

Jedným prstom ho opatrne otvorím. Zo stránok sa na mňa díva obrázok kobyly so šerpou a s korunkou ako pre kráľovnú. Je to pekná kresba. Dokonca rozkošná. Vtip, ktorý sme chápali iba my dvaja a kedysi mi pripadal milý. Teraz, zakaždým keď sa naň pozriem, cítim len zatrpknutosť.

Lenže ja som prišiel kvôli županu, ktorý visí na rohu skriňových dvier. Priťahuje ma ako teplo psa, je to moja nerest', pri ktorej sa mi do úst nahrnú sliny. Vždy keď doň ponorím tvár, prisahám, že je to naposledy, no je načase, aby som si prestal klamať. Zvesím ho z dvier. Palcom prejdem po jeho hebkom materiáli, potom si k nosu priložím golier. Zhlboka sa nadýchnem. Vôňa je slabá. Taká slabá, až sa často zamýšľam, či si tie divé kvety a soľ, čo mi napĺňajú pľúca, iba nepredstavujem.

Zúfalstvo je smrtiaca droga.

Tá neustála túžba vidieť ju ma podľa všetkého nikdy neprejde.

Pokiaľ si nedávam pozor, je taká silná, až ochromuje. Pohlcuje každý bdelý okamih, každú moju myšlienku, každú sekundu každého poondiateho dňa… až kým sa jej nepoddám. *Doriti.*

Zvykol som z toho viniť puto, no už dávno som si čosi také prestal nahovárať.

Župan zavesím späť na dvere a sadnem si na okraj postele. Nenávidím sa za to, čo sa chystám urobiť. Trvalo mi dlho, kým som pochopil, že najlepšie je, ak tú túžbu uspokojím. Ak sa jej poddám namiesto toho, aby som s ňou bojoval. To je jediný spôsob, akým si viem od toho neustáleho pálčivého pocitu uľaviť.

Z krku si stiahnem retiazku s kameňmi, chvíľu ju nechám visieť na prstoch a potom ju položím na nočný stolík. V hrudi ma začne hriať mágia, akoby sa naťahovala po dlhom spánku. Z každého smeru počujem spev kovu a môj dar okamžite nájde každý kúsok – od medi vo vani vo vedľajšej miestnosti až po zrnká v škárach, čo križujú steny. Na chvíľku si dovolím užívať si tú slobodu, no dlho neotáľam, pretože žilami mi prebehne nedočkavosť.

Keď Jovie bdie, nedokážem sa preniesť do jej prítomnosti, najmä pokiaľ má na sebe retiazku s kameňmi, ktorú prispôsobila svojmu telu a ktorá potláča naše puto. Lenže v poslednom čase spí čoraz menej. Deň čo deň sa ku mne dostávajú správy o jej prítomnosti v boji na hranici so Strou, a keď človek potrebuje byť neustále pripravený na bitku, je nevyhnutné, aby si poriadne oddýchol. Musí byť úplne vysilená.

Nedokážem rozlíšiť, či bodanie v mojej hrudi spôsobuje prísaha alebo len číre podráždenie.

Ľahnem si na chrbát, ruky si založím za hlavu a zavriem oči, aby som sa mohol sústrediť. Svoju schopnosť prekonať kamene mangi som objavil iba náhodou, keď som skúmal text o alchy-